

בבית המשפט העליון

רע"א 1196/14

לפני: כבוד השופט י' דנציגר

המבקשים:

1. טליע ג'רייס
2. ראמי ג'רייס

נגד

המשיבים:

1. אליאס עראף
2. חאתם עראף
3. סלימאן עראף
4. ג'ול עראף

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי חיפה מיום 15.01.2014 בפר"ק 13-04-44060, שניתנה על ידי השופט ע' זרנקין

בשם המבקשים: עו"ד פאדי (עבדאללה) מטאנס

ספרות:

[חמי בן-נון, טל חבקין, הערעור האזרחי \(מהדורה 3, 2012\)](#)

חקיקה שאוזכרה:

[פקודת החברות \[נוסח חדש\], תשמ"ג-1983: סע' 257\(2\), 257\(5\)](#)

מיני-רציו:

* במקום בו כוונת הצדדים, על פי פרשנות אומד דעתם, היא לברר באופן שלם ומלא את כלל המחלוקות ביניהם, אין מניעה אפריורית לשלב בהליך הבוררות גורמים החיוניים לכירור הסכסוך, ואשר בלעדיהם יהיה הליך חסר וחלקי, ובנסיבות המתאימות – במקרים חריגים בלבד – מוסמך הבורר לצרפם אף אם אינם חתומים על הסכם הבוררות. במקרה דנא, צירוף חברת ר.ט. להליך הבוררות אינו סותר את הדין הנוהג ואף מתיישב עם אומד דעתם של הצדדים.

* בוררות – צדדים לבוררות – צד שאינו חתום על הסכם הבוררות

* בוררות – הסכם בוררות – צדדים לבוררות

* בוררות – החלטות של בית-משפט – רשות ערעור

בר"ע על החלטת ביהמ"ש המחוזי בגדרה הורה ביהמ"ש על צירופה של חברה המצויה בשליטת המבקשים (להלן: חברת ר.ט.), להליך בוררות המתקיים בין הצדדים – במסגרת בקשת המבקשים

לפירוך חברה שהצדדים בעלי המניות בה (להלן: החברה) – על אף שחברת ר.ט איננה חתומה על הסכם המייסדים של החברה, הכולל תניית בוררות.

ביהמ"ש העליון (מפי השופט י' דנציגר) דחה את הבקשה מהטעמים הבאים:

כידוע, הלכה מושרשת היא כי רשות ערעור על החלטות ופסקי דין של ביהמ"ש בענייני בוררות ניתנת רק במקרים חריגים המעוררים שאלה עקרונית, משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים לבקשה, או במקרים בהם נדרשת התערבותו של בימ"ש זה משיקולי צדק או מניעת עיוות דין. חריגים אלו אינם מתקיימים בענייננו.

גם לגופם של דברים, לא נפל פגם בהחלטה על צירוף חברת ר.ט. להליך הבוררות.

ככלל, נוכח אופיו ההסכמי של הליך הבוררות, הסכם הבוררות מחייב רק את הצדדים החתומים עליו. יחד עם זאת, הסכם בוררות, ככל חוזה, יש לפרש באופן תכליתי על פי אומד דעת הצדדים לו. במקום בו כוונת הצדדים, על פי פרשנות אומד דעתם, היא לברר באופן שלם ומלא את כלל המחלוקת ביניהם, אין מניעה אפריורית לשלב בהליך הבוררות גורמים החיוניים לביורר הסכסוך, ואשר בלעדיהם יהיה הליך חסר וחלקי, ובנסיבות המתאימות – במקרים חריגים בלבד – מוסמך הבורר לצרפם אף אם אינם חתומים על הסכם הבוררות. צירופם להליך נועד למנוע מצד להליך הבוררות לחמוק מהשתתפות בהליך לו הסכים מבחינה מהותית תוך ניצול טענות פורמליסטיות.

במעגל הרחב והרחוק ביותר של המקרים החריגים בהם יתאפשר צירופו של גורם להליך בוררות על אף שאינו חתום על הסכם הבוררות, מצויים גורמים הקשורים קשר הדוק לאחד הצדדים החתום על הסכם הבוררות אך עיקרון האישיות המשפטית הנפרדת מפריד ביניהם, כגון חברות המצויות בשליטתם המלאה של הצדדים.

בענייננו, אין כל קושי לפרש את אומד דעת הצדדים להסכם המייסדים הכולל תניית בוררות, כמכוון לכלול את חברת ר.ט. בהליך הבוררות, הואיל וצירופה להליך נדרש ליישוב מחלוקת מהותית שהיא צד חיוני בה. יתר על כן, הקרבה המשפטית בין המבקשים לבין חברת ר.ט. היא כה גדולה עד שאפשר לראותם כאחד, ועל כן לראות בהסכמת המבקשים להליך הבוררות משום הסכמה מצידה של חברת ר.ט.

החלטה

לפני בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט ע' זדנקין) בפר"ק 13-04-44060 מיום 15.1.2014, במסגרתה קיבל בית המשפט את בקשתם של אליאס, ג'ול, סלימאן וחאתם עראף (להלן: המשיבים) לעיון חוזר בהחלטתו מיום 24.7.2013. בית המשפט הורה כי הבורר, אותו מינה לצורך הכרעה בכל המחלוקת שנתגלעו בין טליע וראמי ג'רייס (להלן, בהתאמה: המבקש 1 ו-המבקש 2) לבין המשיבים, ידון ויכריע אף במחלוקת הנוגעת לחובה הנטען של חברת ע.ג. ברזל ורשתות המזרח התיכון בע"מ (להלן: החברה) לחברת ר.ט. רשתות וברזל לבניין

בע"מ (להלן: חברת ר.ט.), כאשר לצורך כך תצורף חברת ר.ט. כצד להליך הבוררות המתקיים בין הצדדים.

תמצית ההליכים קודמים

1. עניינה של הבקשה שלפני בסכסוך שנתגלע בין הצדדים, בעלי מניותיה של החברה, במסגרתו פנו המבקשים לבית המשפט המחוזי ביום 24.4.2013 בבקשה לפירוק החברה לפי [סעיפים 257\(2\)](#) ו-[257\(5\)](#) לפקודת החברות [נוסח חדש], התשמ"ג-1983 (להלן: הפקודה), לאחר שהצדדים נקלעו למבוי סתום ביחס לחיסול ענייניה הכספיים של החברה, לרבות תשלום הסכומים המגיעים לעובדים, חלוקת נכסי ורווחי החברה ואופן גביית חובותיהם של לקוחותיה. עילות הפירוק להן טענו המבקשים היו כי החברה אינה פעילה זה למעלה משנה וכן כי מן הצדק שהחברה תפורק. עוד נטען, בין היתר, כי המשיבים מנסים להשתלט על כספי החברה וממאנים להעביר לחשבון הבנק שלה כספים שנגבו מלקוחותיה עבור כיסוי חובותיהם, המסתכמים ביותר מ-1,000,000 ש"ח ואשר נותרו בידיהם, וכן כי המשיבים ניסו לשנות את הרכב מועצת המנהלים בחברה ואת זהות מורשי החתימה בה, במטרה להשתלט עליה. לצד זאת, צוינו בבקשה מחלוקות שנתגלעו בין הצדדים באשר להלוואת בעלים שנתנו המשיבים לחברה ובאשר לגובה החוב שחבה חברת ר.ט., חברה פרטית בשליטת המבקשים, לחברה, אשר על פי המשיבים עומד על סך של כ-900,000 ש"ח.

2. בד בבד עם הגשת בקשת הפירוק הגישו המבקשים בקשה לצו מניעה זמני שיאסור על המשיבים לבצע העברות כלשהן בנכסי ובכספי החברה. בתום הדיון שהתקיים ביום 19.5.2013 בעניין זה, ואשר במהלכו נחקרו המבקש 1 והמשיב 3 בעניין המחלוקות המתוארות, הסכימו הצדדים להצעת בית המשפט המחוזי למינוי בורר שידון ויחליט בכל המחלוקות שבין הצדדים לבקשה. הצעה זו הועלתה, בין היתר, על רקע תניית הבוררות הקבועה בהסכם ייסוד החברה שנחתם בין הצדדים (להלן: הסכם המייסדים).

3. ביום 14.7.2013, פנה הבורר לבית המשפט המחוזי בבקשה למתן הוראות, בה ביקש הבהרות באשר לסמכותו לצרף להליך הבוררות את חברת ר.ט., המצויה, כאמור, בשליטת המבקשים שהינם צד להליך הבוררות לפניו, וזאת על רקע מחלוקת שניטשה בין הצדדים בעניין זה. ביום 24.7.2013, לאחר עיון בתגובת הצדדים לבקשת הבורר ובשים לב כי הצדדים הסכימו למינוי בורר לצורך הכרעה בכל המחלוקות ביניהם

הנוגעות להסכם המייסדים, קבע בית המשפט כי אין מקום לצרף את חברת ר.ט. להליך הבוררות ללא הסכמתה שעה שההליך משתרע על יחסיהם של הצדדים להסכם, עליו אין חברת ר.ט. חתומה. משכך נקבע כי סוגיית חובה הנטען של חברת ר.ט. לחברה אינה בסמכות הבורר (להלן: ההחלטה הראשונה).

החלטת בית המשפט המחוזי מושא הערעור מיום 15.1.2014

4. ביום 29.9.2013 הגישו המשיבים בקשה לעיון חוזר בהחלטה הראשונה, בה טענו כי בקשת הפירוק הוגשה, בין היתר, על רקע המחלוקת בעניין חובה הנטען של חברת ר.ט. כלפי החברה, ולפיכך על הבורר לדון בסוגיית חובה הנטען של חברת ר.ט. לחברה ולהורות לצורך כך על צירופה להליך הבוררות אף ללא הסכמתה. בהקשר זה, נטען כי חברת ר.ט. מוחזקת ומנוהלת באופן בלעדי על ידי המבקשים, כאשר למעשה מדובר ב-"שתי פנים של בעל דין אחד", ועל כן הבורר – אשר הוסמך להכריע בכלל המחלוקות שבין הצדדים – מוסמך להכריע גם במחלוקת שבין המשיבים לבין חברת ר.ט., שבשליטת המבקשים, ואשר הינה בעלת דין רלבנטית להליך הבוררות. עוד נטען כי על פי ההלכה הפסוקה, משמדובר בהליך בוררות הבא להכריע בכל המחלוקות שבין הצדדים, רשאי הבורר לצרף בעלי דין נוספים להליך – אף ללא הסכמתם – בכדי לקיים את תכלית הבוררות להכריע בכלל המחלוקות בין הצדדים.

5. המבקשים מצידם טענו כי אין מקום לצרף את חברת ר.ט. להליך הבוררות, וזאת ממספר טעמים: ראשית, כיוון שצירוף צד שלישי להליך בוררות טעון בהסכמתו, ואילו חברת ר.ט. לא הייתה שותפה להסכמת הצדדים להפנות את הסכסוך ביניהם להכרעה במסגרת בוררות. זאת בשים לב כי לנוכח עקרון האישיות המשפטית הנפרדת אין לראות בהסכמת המבקשים לקיום הבוררות כבעלי מניות בחברה, משום הסכמה כאמור מצד חברת ר.ט.; שנית, כיוון שלבורר ניתן המנדט להכריע במחלוקות שנתגלעו בין הצדדים להסכם המייסדים בלבד, בעוד חברת ר.ט. אינה צד לו, וכמו כן לא הייתה צד לבקשת הפירוק; שלישית, כיוון שההליך הבוררות נועד לדון בסכסוך שבין בעלי מניות החברה לבין עצמם, להבדיל מהמחלוקת הנטענת בין חברת ר.ט. לבין החברה, אשר הינה מחלוקת בין לקוח לבין ספק, השונה מסכסוך בין בעלי מניות; רביעית, כיוון שבקשת המשיבים לצרף את חברת ר.ט. להליך הבוררות הינה ניסיון לבצע הרמת מסך בינה לבין בעלי מניותיה, הסותר את עיקרון האישיות המשפטית הנפרדת ואשר נעשה ללא הנחת התשתית העובדתית הנדרשת לצורך ביצוע הרמת המסך.

6. יצוין, כי ביום 8.10.2013, לאחר הגשת הבקשה לעיון חוזר ובטרם ניתנה החלטה בה, הגישו המשיבים בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון כנגד ההחלטה הראשונה. בהחלטתי מיום 8.12.2013 קבעתי כי אין מקום לדון בבקשת רשות הערעור כל עוד הבקשה לעיון חוזר תלויה ועומדת.

7. לאחר שבחן בשנית את מהות הסכמת הצדדים להעביר את ההכרעה במלוא המחלוקת ביניהם לידי בורר, כמו גם את טענות הצדדים לפניו, הגיע בית המשפט המחוזי ביום 15.1.2014 לכלל מסקנה כי יש מקום לשנות את ההחלטה הראשונה ולהורות כי חברת ר.ט. תצורף להליך הבוררות וכי הבורר ידון במחלוקת הנוגעת לחובה הנטען לחברה (להלן: ההחלטה השנייה). בית המשפט הדגיש תחילה כי על פי ההלכה הנוהגת ייתכנו מקרים בהם יהא צד שלישי מחויב לבוררות, ואף יצורף כצד להליך הבוררות, הגם שלא חתם על הסכם הבוררות ולא נתן הסכמתו המפורשת לכך, וזאת, בין היתר, בשים לב להוראות הסכם הבוררות, למהות הליך הבוררות ולהתנהגות הצדדים. את מסקנתו תמך בית המשפט בשלושה טעמים מצטברים.

8. ראשית, קבע בית המשפט כי על פי הפרשנות הראויה של אומד דעת הצדדים ביחס להסכמתם בדיון לפניו להעברת "כל המחלוקת שבין הצדדים להסכם זה" לבוררות, כוונת הצדדים הייתה שכל המחלוקות שצויינו בבקשת הפירוק ועלו במהלך הדיון, לרבות שאלת חובה של ר.ט. לחברה אשר צויינה במפורש בבקשת הפירוק, תועברנה להכרעת הבורר. חיזוק לכך מצא בית המשפט בכך שסוגיה זו הוזכרה על ידי המבקש כמחלוקת הניטשת בין הצדדים במסגרת עדותו בבית המשפט ביום 19.5.2013. מן העדות עלה כי המבקש 1 סבר שחברת ר.ט. הייתה זכאית להנחה במחיר הברזל שרכשה מהחברה בשל היותו בעל מניות בחברה, וכן כי בעת הגשת בקשת הפירוק ציפו המבקשים כי המפרק שימונה לחברה יכריע במחלוקת. בהקשר זה, ציין בית המשפט כי בנסיבות העניין התנגדות המבקשים לצירוף חברת ר.ט. להליך הבוררות רק מכיוון שאינה חתומה על הסכם המייסדים הינה בעייתית מבחינת תום לב, שכן ברי כי ביקשו למצוא פתרון גם למחלוקת זו. שנית, חיזוק למסקנתו מצא בית המשפט בנוסחה הרחב והכוללני של תניית הבוררות הקבועה בהסכם המייסדים, ואשר קובעת כי כל סכסוך בין הצדדים הקשור להסכם המייסדים או להתנהלות החברה, בין אם או הוסדר בהסכם המייסדים ובין אם לאו, יועבר להכרעת בורר. שלישית, בית המשפט עמד על כך שאם תתקבל עמדת המבקשים יפוצל הדיון בסכסוך בין הצדדים, באופן שייצור סרבול והכבדה על בירורו הענייני, הן במישור המהותי והן במישור הדיוני. בית המשפט הדגיש כי הותרת סוגיית חובה הנטען של חברת ר.ט. לחברה – אשר הינה מחלוקת

נכבדה מבחינת היקפה הכספי היחסי – מחוץ לגדרי הבוררות תפגע ביכולתו של הליך הבוררות להגשים את תכליתו וללבן את כלל המחלוקות בין הצדדים.

בקשת רשות הערעור

9. בעיקרו של דבר חוזרים המבקשים בבקשה שלפני על טענותיהם לפני בית המשפט המחוזי בדבר חוסר האפשרות לצרף את חברת ר.ט. להליך הבוררות ללא הסכמתה וחוסר האפשרות לייחס לה הסכמה בנסיבות שתוארו. לצד זאת, טוענים המבקשים כי הותרת המחלוקת הכספית בין החברה לבין חברת ר.ט. מחוץ לגדרי הבוררות אינה גורמת לחברה או למשיבים נזק, ואילו הכבדה על הליך הבוררות איננה מצדיקה סטייה מן הכלל לפיו לא ניתן לצרף בעל דין לבוררות ללא הסכמתו. עוד נטען כי בית המשפט שגה בקביעותיו כי המבקשים ציפו כי המחלוקת בין החברה לבין חברת ר.ט. תבוא לפתרונה במסגרת הליך פירוק, וכך כי כל המחלוקות שצויינו במסגרת בקשת הפירוק, תועברנה להכרעת הבורר, שכן כלל לא הובאו ראיות לפני בית המשפט לעניין אומד דעתם של הצדדים. לצד האמור, מוסיפים המבקשים וטוענים כי בנסיבות העניין לא היה בית המשפט המחוזי מוסמך להפוך את החלטתו הראשונה, שכן ההחלטה איננה החלטת ביניים העוסקת בסעד זמני, ויתר על כן – לא נתקיים שינוי נסיבות המצדיק הליך של עיון חוזר.

10. יצויין כי ביום 12.3.2014 ובהתאם להחלטתי מיום 6.3.2014 הגישו המבקשים הודעה מטעמם בה ציינו כי הינם בעליה הבלעדיים של חברת ר.ט., בחלוקה שווה, ומורשי החתימה היחידים בה, וכמו כן, הם נמנים על חברי מועצת המנהלים של חברת ר.ט., לצד אדם נוסף, מר בולוס ג'רייס.

דיון והכרעה

11. לאחר שעיינתי בבקשה ובהודעת המבקשים, על נספחיהן, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות אף מבלי להיזקק לתשובת המשיבים.

12. כידוע, הלכה מושרשת היא כי רשות ערעור על החלטות ופסקי דין של בית המשפט בענייני בוררות ניתנת רק במקרים חריגים המעוררים שאלה עקרונית, משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים לבקשה, או במקרים בהם נדרשת התערבותו של בית משפט זה משיקולי צדק או מניעת עיוות דין [ראו למשל: רע"א

6727/10 עיריית אופקים נ' האוסף חברה לשירותים בע"מ, פסקה 18 לפסק הדין (6.10.2010); רע"א 5067/09 שרבט נ' שרבט, פסקה 26 לפסק הדין (3.1.2011); רע"א 6489/09 מדובר נ' קרן קיימת לישראל, פסקה 17 לפסק הדין (18.1.2011). הבקשה שלפני אינה מעוררת שאלה עקרונית כאמור, אלא עוסקת ביישומה של הלכה משפטית נוהגת בנסיבותיו הפרטניות של הסכסוך בין הצדדים. לפיכך, ומשאינני סבור כי החלטת בית המשפט מושא הדיון גורמת עיוות דין כלשהו, לא מצאתי מקום להתערבותו של בית משפט זה.

13. למעלה מן הצורך, אציין כי גם לגופם של דברים, סבורני כי לא נפל פגם בהחלטתו השנייה של בית המשפט המחוזי, בה הורה על צירוף חברת ר.ט. להליך הבוררות.

14. ככלל, נוכח אופיו ההסכמי של הליך הבוררות, הסכם הבוררות – המבטא את רצונם של החתומים עליו להביא את הסכסוך ביניהם להכרעה בדרך של בוררות – מחייב רק את הצדדים החתומים עליו [ראו למשל: רע"א 8113/09 אלייד סוכנויות לביטוח (1975) בע"מ נ' מוניות ישיר סוכנות לביטוח 2001 בע"מ [פורסם בנבו] (2.11.2010), פסקה 27 לחוות דעתי וכן חוות דעתו של השופט א' רובינשטיין. ראו גם: סמדר אוטולנגי בוררות – דין ונוהל כרך א 9, 15, 25-26 (מהדורה רביעית מיוחדת, 2005) (להלן: אוטולנגי); אורי שטרוזמן ספר הבוררות 35 (2001)]. יחד עם זאת, הסכם בוררות, ככל חוזה, יש לפרש באופן תכליתי על פי אומד דעת הצדדים לו, כאשר במידה ותכליתו של הסכם בוררות היא לאפשר פתרון מלא של כלל המחלוקות בין הצדדים בדרך של בוררות, אפשר, לעיתים, כי לצורך הגשמת תכלית זו יידרש צירופו להליך הבוררות של גורם הקשור למחלוקת ולאחד מבעלי הדין המעורבים בה. על כן, הלכה היא כי במקום בו כוונת הצדדים, על פי פרשנות אומד דעתם, היא לברר באופן שלם ומלא את כלל המחלוקות ביניהם, אין מניעה אפריורית לשלב בהליך הבוררות גורמים החיוניים לבירור הסכסוך, ואשר בלעדיהם יהיה הליך חסר וחלקי, ואילו בנסיבות המתאימות מוסמך הבורר לצרפם אף אם אינם חתומים על הסכם הבוררות [ראו למשל: רע"א 9542/06 ליכטנשטיין נ' איי.אי.גי' החזקות במשכנתאות בע"מ [פורסם בנבו] (14.1.2010), פסקה 13 להחלטה (להלן: עניין ליכטנשטיין); רע"א 1158/04 א.מ. השבחת נכסים בע"מ נ' רם דר חברה לבניין בע"מ [פורסם בנבו] (19.6.2005); אוטולנגי, בעמ' 76].

15. במקום אחר עמדתי על המקרים החריגים בהם יתאפשר צירופו של גורם להליך בוררות על אף שאינו חתום על הסכם הבוררות, כאשר במעגל הרחב והרחוק ביותר של מקרים אלו מצויים גורמים הקשורים קשר הדוק לאחד הצדדים החתום על הסכם הבוררות אך עיקרון האישיות המשפטית הנפרדת מפריד ביניהם, כגון חברות המצויות בשליטתם המלאה של הצדדים [ראו: ישראל שמעוני אופק חדש בבוררות 19 (2009); אוטולנגי, בעמ' 109-114]. ויודגש, ההצדקה לצירופם של גורמים כגון אלו להליך טמונה אף היא בהסכמת הצדדים להליך הבוררות ובחתימה להגשמת תכלית הסכם הבוררות, שכן צירופם להליך נועד למנוע מצד להליך הבוררות לחמוק מהשתתפות בהליך לו הסכים מבחינה מהותית תוך ניצול טענות פורמליסטיות [ראו: רע"א 3925/12 רונן נ' עו"ד כהן [פורסם בנבו] (17.6.2013), פסקאות 11-14 לפסק דיני; אוטולנגי, בעמ' 118]. ודוק, ברי כי צירופו להליך הבוררות של גורם שאינו חתום על הסכם הבוררות אינו דבר שבשגרה, אלא שמור הוא למקרים חריגים בלבד. עם זאת, אין מדובר בתנאי בלעדיו אין, ובפרט כאשר אותו גורם הינו חיוני להליך הבוררות וכאשר הסירוב לצרפו להליך צפוי להוביל לפיצול הדיון בסכסוך ולהכבדה על בירורו הענייני, באופן שיש בו כדי לסכל את הליך הבוררות.

16. בענייננו, עיון בתניית הבוררות הקבועה בסעיף 25 להסכם המייסדים מלמד כי אין מניעה להחיל את הליך הבוררות על המחלוקת בין החברה לבין חברת ר.ט., אף שאין היא נוגעת לסוגיות הנזכרות במפורש בהסכם המייסדים. זו לשון הסעיף:

”במקרה ויתגלעו בין הצדדים סכסוכים ו/או חילוקי דעות הנובעים מהסכם זה ו/או נושאו ו/או במקרה שלא נקבע ו/או מוסדר בהסכם זה עניין ו/או פרט כלשהו הקשור לנשוא הסכם זה והצדדים לא יצליחו ליישבם ו/או לקובעם בכוחות עצמם, אזי יחליט ו/או יקבע בעניין בורר יחיד אשר ימונה לכך בהסכמת כל הצדדים...”
(ההדגשה הוספה – י.ד.).

תניית הבוררות מנוסחת איפוא בלשון רחבה ביותר והיא משתרעת על כל תביעה או מחלוקת הקשורות להסכם המייסדים עליו חתמו הצדדים, ואשר אותן לא הצליחו ליישב בעצמם. שאלת גובה חובה של חברת ר.ט. לחברה קשורה בטבורה ליחסי הצדדים הקשורים בהסכם, שהרי המבקשים עצמם בחרו להדגיש מחלוקת זו במסגרת בקשת הפירוק (בסעיף 31 לבקשה), ואף תיארוה כ-”מחלוקת בין המשיבים לבין המבקשים”, ולא כמחלוקת בין ספק ללקוח, כפי שנעשה בבקשה לפני. לפיכך תניית הבוררות חלה עליה. גישה זו אף עולה בקנה אחד עם הגישה הנוהגת באשר

לפרשנות המרחיבה שיש להעניק להסכמי בוורות בכל הנוגע למנדט שניתן לבורר מכוחם [ראו למשל: רע"א 4095/12 מגנזי תשתיות ב.ג.מ בע"מ נ' סקיק חברה לעבודות עפר ופיתוח בע"מ דן נ' ל.נ. חממות טכנולוגיות בע"מ [פורסם בנבו] (13.11.2012), פסקאת 17-16 לפסק דיני; ע"א 823/87 דניה סיקוס חברה לבניין בע"מ נ' ס.ע. רינגל בע"מ, פ"ד מב(4) 612, 605 (1989); אוטולנגי, בעמ' 120-124].

17. עוד יצויין כי בענייננו אין ספק כי צירופה של חברת ר.ט. להליך הבוררות חיוני לבירור כלל המחלוקות שנתגלעו בין הצדדים, כאשר על פי הנטען בבקשת הפירוק, הסכום הכולל שמחזיקים המשיבים שלא כדין בידיהם הינו כ-1,000,000 ש"ח ואילו חובה של חברת ר.ט. לחברה, חוב הנתון במחלוקת, הינו כ-900,000 ש"ח. בנסיבות אלה סבורני כי אין כל קושי לפרש את אומד דעת הצדדים להסכם המייסדים כמכוון לכלול את חברת ר.ט. בהליך הבוררות, הואיל וצירופה להליך נדרש ליישוב מחלוקת מהותית שהיא צד חיוני בה.

18. יתר על כן, בין המבקשים לבין חברת ר.ט. קיימים קשר יסודי וזהות אינטרסים מלאה, שכן חברת ר.ט. נשלטת במלואה על ידי המבקשים, והללו הינם מורשי החתימה היחידים בה ונמנים על מועצת המנהלים של החברה, לצד אדם אחד נוסף בלבד. הקרבה המשפטית בין המבקשים לבין חברת ר.ט. היא כה גדולה איפוא, עד שאפשר לראותם כאחד, ועל כן לראות בהסכמת המבקשים להליך הבוררות משום הסכמה מצידה של חברת ר.ט. [השוו: ע"א 344/83 דויטמן נ' פרס, פ"ד לט(4) 29, 35-36, 40-39 (1985); רע"א 554/01 "כתר" הוצאה לאור בע"מ נ' ספרן (22.10.2001), פסקה 3 להחלטתו של השופט י' טירקל; אוטולנגי, בעמ' 110]. חיזוק לכך נמצא, בין היתר, בדברי המבקש 1 במסגרת חקירתו במהלך הדיון שהתקיים לפני בית המשפט המחוזי ביום 19.5.2013, ואשר בו הסכימו הצדדים למינוי של בורר "על מנת לדון ולהחליט בכל המחלוקות שבין הצדדים להסכם זה", כפי שהטעים בית המשפט קמא. מחקירתו של המבקש 1 – בה ציין את סוגיית חובה של חברת ר.ט. לחברה כאחת מן המחלוקות הקיימות בין הצדדים, והבהיר כי כוונתו הייתה להציב סוגיה זו לפתחו של המפרק שימונה – עלה כי מקורה של המחלוקת ביחס לחובה של חברת ר.ט. טמון בשאלה אם מכוח היותו בעל מניות בחברה, זכאית חברת ר.ט. שבבעלותו למחיר מוזל במסגרת עסקאותיה עם החברה.

19. באשר לטענת המבקשים כי בנסיבות העניין לא היה בית המשפט קמא מוסמך לעשות את שעשה ולהפוך את החלטתו הראשונה במסגרת הליך של עיון חוזר; דין טענה זו להידחות. אמנם, כל עוד לא חל שינוי נסיבות המצדיק עיון מחדש, דרך המלך לתקיפת החלטות אחרות של הערכאות הדיוניות בטענות ערעוריות הינה באמצעות הגשת בקשת רשות ערעור. אף על פי כן, במקרים נדירים בהם התברר לערכאה הדיונית כי נתנה החלטה שגויה וכאשר אין בתיקון כדי לפגוע בזכויות הדיוניות והמהותיות של הצד שכנגד, רשאי בית המשפט שנתן את ההחלטה הראשונה לדון מחדש בהחלטתו ולשנותה אף כאשר לא חל שינוי נסיבות, וכל עוד לא ניתן פסק דין סופי [ראו למשל: ע"א 3604/02 אוקו נ' שמי, פ"ד נו(4) 508, 505 (2002); רע"א 1574/11 שטראוס שיווק בע"מ נ' אורמן [פורסם בבנו] (14.7.2011), פסקה 13 להחלטתי; חמי בן-נון וטל [חבקינ](#) [הערעור האזרחי](#), 427-426 (מהדורה שלישית, 2012) והאסמכתאות הנזכרות שם].

20. לאור האמור, ובהתחשב בכך שהמבקשים לא הצביעו במסגרת טיעוניהם לפני בית המשפט המחוזי או בבקשתם לפני על עיוות דין כלשהו שייגרם להם במידה וההחלטה השנייה של בית המשפט המחוזי תעמוד בתוקפה, לא הייתה במקרה דנא כל מניעה שבית המשפט המחוזי ישוב וייבחן את החלטתו הראשונה ואף יגיע לכלל מסקנה שיש לשנותה. בנסיבות העניין לא הוכח עיוות דין, שכן, כאמור, צירוף חברת ר.ט. להליך הבוררות אינו סותר את הדין הנוהג ואף מתיישב עם אומד דעתם של הצדדים, וממילא שאלת חובה של חברת ר.ט. לחברה טרם נדונה לגופה.

אשר על כן הבקשה נדחית. משלא נתבקשה תשובה, אינני עושה צו להוצאות.

ניתנה היום, כ"ב באדר ב' התשע"ד (24.3.2014).

ש ו פ ט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 14011960_W02.doc אא
מרכז מידע, טל' 077-2703333; אתר אינטרנט, www.court.gov.il

י' דנציגר 1196/14-54678313
ניסוח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)